

Η καινούρια δουλειά της Ειρήνης Ηλιοπούλου εμπνέεται από τον διάφανο κόσμο των πετρωμάτων, ενώ η προηγούμενη από έντονη θεατρικότητα

Ειρήνη Ηλιοπούλου

info

«Mare Mineralis»,
Αίθουσα
Τέχνης
Αθηνών:
Από 12
Μαρτίου
(20.00) έως
18 Απριλίου
2015

ΤΟΠΙΟ ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ

Η διακεκριμένη Ελληνίδα ζωγράφος παρουσιάζει τη νέα της δουλειά με θέμα «Mare Mineralis» και μας εκπλήσσει για μία ακόμα φορά ευχάριστα με τις δημιουργικές ικανότητές της. Η καλλιτέχνης μιλά στο «thema people» για το νέο ύφος και το στυλ **ΤΗΣ ΦΟΙΒΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ**

Εντυπωσιάζει με τα θαλασσινά τοπία η **Ειρήνη Ηλιοπούλου**. Στους νέους της πίνακες, ατενίζει ένα τοπίο από την ακτή, αλλά εξετάζει μικροσκοπικά νησάκια εκ του σύνεγγυς και από το ύψος των ματιών, σαν από καράβι, πράγμα που εντείνει το αίσθημα της μοναξιάς και της γαλήνης. Για τη νέα της δουλειά με θέμα «Mare Mineralis» η ζωγράφος μιλάει στο «**thema people**»:

- Πώς προέκυψε η νέα θεματολογία στο έργο σας που θα εκτεθεί στην Αίθουσα Τέχνης Αθηνών; Το θέμα είναι συχνά πρόφαση για να καταπιαστώ με κάτι που μπορεί να με πάει παραπέρα. Αυτή η ανάγκη για το πιο πέρα συμπίπτει συνήθως με το κλείσιμο των κύκλων, δηλαδή με το τέλος της επιθυμίας για μια ζωγραφική περίοδο που έχω εξαντλήσει ή με έχει εξαντλήσει. Συμβαίνει επίσης να επιστρέφω σε θέματα που έχω ξανακάνει ξανακοιτώντάς τα με διαφορετική ματιά, π.χ. στα θέατρα ή σε διαφορετικά υλικά, για νέες ανάσες και καινούριες περιπέτειες. Μεγάλες ακουαρέλες κάνω από το '93 και η ρευστότητα και η διαφάνεια του υλικού κατευθύνουν -υπόγεια- την επιθυμία μου στο θέμα. Το «Mare Mineralis» είναι μια προσέγγιση του διαρκώς μεταβαλλόμενου θαλασσινού τοπίου, είναι ο συνδυασμός νερού και γης, η συναλλαγή, η δοσοληψία, η αντίθεση και η αλληλοσυμπλήρωση. Το πέτρωμα είναι η πρόφαση για να μιλήσω για το

νερό. Έκανα τον βράχο για να μιλήσω για τη θάλασσα. Το αρσενικό στοιχείο -βράχος- σε μάχη ή σε πάντρεμα με το θηλυκό, που είναι η σκοτεινή γυναικεία υπόσταση, η θάλασσα.

- Είστε μια εξελικτική παρά επαναληπτική καλλιτέχνης. Πείτε μας δυο λόγια γι' αυτή τη διαφορά. Αν αυτό που λέτε «εξελικτική πορεία» έχει να κάνει με την καλύτερη ζωγραφική και όχι με τις θεματικές αλλαγές, τότε πραγματικά χαιρόμαι. Σημαίνει ότι η διαρκής ουτοπική μου κατάσταση κινητοποιεί σωστά τη ζωγραφική διαδικασία.

- Η παλαιότερη δουλειά σας είχε έντονη θεατρικότητα ενώ η καινούρια έχει μια ρευστή αμεσότητα που εμπνέεται από τον διάφανο κόσμο των πετρωμάτων. Πώς έγινε αυτή η στροφή; Η θεατρικότητα έχει να κάνει με την αφήγηση και η προηγούμενη δουλειά μου (2010), καθότι αυτοβιογραφική σε μεγάλο βαθμό, ήταν και αφηγηματική. Τα όντα του μυαλού μου κινούμενα σε χώρους λίγο πολύ βιωματικού δημιουργήσαν μια σειρά από ιστορίες, σαν πρωταγωνιστές σε μια ιστορία με συνέχειες. Εδώ τώρα δεν υπάρχει αφήγηση, ή μάλλον υπάρχει η αφήγηση της περιπέτειας του υλικού -της ακουαρέλας, της τέμπρας και του παστέλ- σε πρώτο επίπεδο. Κερδήθηκε το στοιχείο; Αν ναι, τότε η βαθύτερη ανάγνωση είναι το Mare Mineralis. Η ανθρώπινη σχέση δηλαδή.

- Πώς βλέπει μια καλλιτέχνης την εποχή όπου ζούμε; Δεν

προλαβαίνω τις πρωτοπορίες. Γίνονται κατεστημένο με το που εμφανίζονται. Αυτό όμως παράλληλα είναι παλμός και ένταση. Γεννιούνται φρέσκες ζωγραφικές με τόλμη και γενναιότητα που εκφράζουν αυτά που ζούμε καλύτερα από ποτέ.

- Πόσο δύσκολο είναι για έναν ζωγράφο να αλλάξει ύφος και στυλ στην τέχνη του που με τα χρόνια έχει καταξιώσει μια δική του αναγνωρίσιμη ταυτότητα; Το λέει συμπτωματικά η ίδια η ερώτηση! Αν έχεις τη δική σου γραφή, τίποτα δεν αλλάζει και τίποτα δεν είναι δύσκολο. Με την έννοια ότι το ζητούμενο πάντα στη ζωγραφική είναι η πρόκληση και πώς να λύσεις τα προβλήματα. Άρα τι καλύτερο απ' το να μπαίνεις σε χώρους γειτονικούς και να δοκιμάζεσαι; Ταξίδια είναι όλα αυτά... επί τόπου.

- Πώς βλέπετε την αγορά τέχνης στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια; Τραγική! Άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο. Περιμένουμε...

- Πόσο έχει επηρεάσει ψυχολογικά και εμπορικά την τέχνη η κρίση στην Ελλάδα; Πουλιούνται έργα σε χαμηλές τιμές, αλλά ο κόσμος ξανοίγεται δύσκολα σε κάτι μεγαλύτερο. Η ανασφάλεια που εγκαταστάθηκε στον τόπο μας δεν νομίζω να μας εγκαταλείψει σύντομα. Οι καλλιτέχνες πάλι -όσοι δεν έχουν πάθει κατάθλιψη- αντιδρούν εξαιρετικά δημιουργικά και βγαίνουν ωραίες δουλειές. Άλλωστε είναι ο μόνος τρόπος σωτηρίας. Η ζωή συνεχίζεται.